

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

EL PLANTER

A hir es va complir un mes de la investidura del president Puigdemont. Sembla que hagi passat molt més temps des d'aquell cap de setmana vertiginós i estrany a on quasi tots vàrem descobrir un home amb un serrell doble que parlava clar, bé i diferent del que estàvem acostumats a escoltar a la tribuna d'oradors del Parlament. En els dies i setmanes següents, mentre hem anat coneixent el degotall de nomenaments de tots els altres nivells de l'administració hem confirmat, com és costum i norma, que la presència de polítics de l'interior era poc més que irrellevant. Continuem sense existir o existint molt poc als indrets del poder de Catalunya. Quan sembla que tots els càrrecs i assessoreries oficials han estat adjudicats, tenim Antoni Llobet com a número dos de la conselleria d'Ensenyament i Jordi Moltó com a assessor temporal

de Presidència. I això sembla tot el que acompanyarà el conseller Mundó, l'únic de la quota de la vegueria central. Per contraposició, no deixa de sorprendre en positiu el rol que correspondrà a alguns dels militants de Convergència d'aquí en la refundació anunciada d'aquest partit. En un article publicat per la veterana Marta Lasalas el diumenge passat a El Nacional, la periodista desgrana els noms de tretze militants assenyalats com els valors en què Artur Mas està pensant per fer el gran canvi. D'aquests, vuit són ciutadans de la Catalunya «nuestra». No deixa de ser curiós que un partit sempre molt centrat en el que es cou a Barcelona i rodalia, en la burgesia i els entorns

«L'espai polític que han ocupat històricament, el centredreta català, el seguiran tenint amb major o menor èxit electoral»

socials que hi conflueixen, ara es fixi preferentment en càrrecs municipals que volten els quaranta anys i de comarques com el Bages, Osona, l'Anoia i l'Alt Urgell. De fet, el nomenament a dit del batlle de Girona ja va indicar un canvi gran. És el primer President de la Generalitat no barceloní des de Companys. Dels assenyalats per escriure el futur del partit fundat per Jordi Pujol, en destaquen els bagencs David Saldoni i David Bonvehí. Sorprenentment gratament que l'alcalde de Sallent s'afegeixi a les travesses per ser a la direcció del (nou) partit. Es confirma que ser de Sallent compta per progressar en l'alta política. Un fenomen que els politòlegs haurien d'estudiar després dels casos de CiU, d'Esquerra Republicana i de la CUP. L'altre valor segur i consolidat és l'urgellenc Albert Batalla, jove alcalde de la Seu i diputat, al qual s'atribueix un perfil de conseller. Esperem que el mal fi-

nal de Jordi Ausàs amb el contraban de tabac no li jugui en contra malgrat no tenir-hi res a veure més enllà d'haver estat batlles de la seva ciutat. La diputada Maria Senserrich, d'Igualada, i el seu primer regidor, Marc Castells, són els altres noms que circulen. I completen la llista un parell d'osonenques, Marta Pascal i Mercè Homs, germana del diputat a Madrid, Francesc «Quico» Homs. De tots, per residència i coneixença, només hi trobo a faltar el el berguedà David Font, el decidit president del Consell Comarcal. Si vol, ell també hi tindrà un lloc, en aquest estol d'estrelles emergents. Excepte en l'època dels Tripartits, CDC sempre ha estat al po-

«La presència de polítics de l'interior era irrellevant. Continuem sense existir o existint molt poc als indrets del poder de Catalunya»

der. Hi són ara amb Junts pel Sí i tenen vuit escons al Congrés de Madrid amb aquell nom tan neutre i maldestre de Democràcia i Llibertat. De fet, no inspira res de nou més enllà del que és obvi. És com les empreses que ofereixen qualitat i servei. No hi ha alternativa i només faltaria, perquè no es pot oferir el contrari i pretendre tenir algun èxit comercial o industrial. Espero pel seu bé que no escullin aquest nom com a definitiu. Acabin com s'acabin dient, és innegable que l'espai polític que han ocupat històricament, el centredreta català, el seguiran tenint amb major o menor èxit electoral. Però considerant el camí que han recorregut tots aquests anys i la penetració que tenen a l'administració pública i tots els seus entorns, eufemismes per dir clientelisme, els assegura una presència en la política catalana en els pròxims anys. A veure com ho fan.

VIATGE CAP ENLLOC?

TRIBUNA

Jordi Bonvehí i Castanyer

HISTORIADOR

Hi va haver un temps en què la història era cíclica, caòtica i fins i tot meravellosa, si m'ho permeteu. Després, amb el domini de la raó i la ciència, el progrés va semblar infinit. La modernitat anunciava l'era de la felicitat i la fi del sofriment de l'ésser humà. Però ha arribat el dia en què tant el passat com el futur estan desacreditats i vivim en un peculiar «present continu». Els individus ja no creuen en utopies i es dediquen, amb ambicions limitades, a la seva felicitat personal, la qual cosa tampoc és res dolent ni et converteix en un imbècil de simpàtic somriure als llavis, al cap i a la fi l'individu necessita ser egoista si vol saber més coses d'ell mateix. La modernitat, des del segle XVIII, va prometre a l'individu llibertat, igualtat i autonomia personal, alhora que l'estat s'enfortia i establia el seu imperi

amb regles i normes d'obligat compliment.

La postmodernitat de final de segle XX representava una fugida de la modernitat i es caracteritzava generalment per la reactivació d'elements històrics i tècniques anteriors, però fent una barreja eclèctica d'ells. En abordar el tema de la postmodernitat topem immediatament amb la discussió sobre el sentit del terme i la falta de consens al voltant de la seva significació. La postmodernitat dona interpretacions escèptiques de la cultura, la literatura, l'art, la filosofia, la història, l'economia, la política, l'arquitectura, la ficció i la crítica literària, i sovint s'associa amb la desestructuració i el postestructuralisme, ja que el seu ús com a terme va guanyar una significativa popularitat al mateix temps que el pensament postestructural. L'obra «L'era del buit» (1983), de Gilles Lipovetsky, parlava de la «postmodernitat» com una pèrdua de sentit de les institucions modernes ja clàssiques com els partits polítics, de les lluites socials i la seva substitució per una societat oberta en la qual triomfava la tolerància, l'hedonisme, l'educació, l'antiautoritarisme, el crepuscle dels deures, l'hiperconsum, l'imperi de les modes, l'exhibicionisme pedant, la proliferació d'humoristes televisius, el narcisisme, la ironia irrellevant i

«Els límits, la lògica que frenava la modernitat, han estat destruïts per la força d'aquesta cultura-món, coneguda amb el nom de globalització»

«En definitiva, la política és com la hipermodernitat, té dues lògiques: la de l'autonomia individual i la de la seva dependència»

l'individualisme extrem buscant refugi en els plaers privats i més inconfessables, etc. En definitiva, una societat de consum de somriures i llàgrimes. El terme postmodernitat va ser correcte en el seu moment històric (anys vuitanta en ple neoliberalisme «reaganista»), però veient el panorama actual, la realitat imposa la «hipermodernitat». Hiper com a prefix d'excés de tot, sense mesura. Els límits, la lògica que frenava la modernitat (religió, sexe, servei públic, prejudicis, escola) han estat destruïts per la força d'aquesta cultura-món, coneguda amb el nom de globalització. L'aposta per l'excés la vivim a l'estat espanyol amb les grans concentracions bancàries, mediàtiques i polítiques dels 80 i 90 que ara amenacen de caure sobre els nostres innocents

caps. No hi ha una alternativa revolucionària o dràstica en aquesta societat com la sostinguda per grups minoritaris, ecologistes, rupturistes i neoreformistes, diferents etiquetes per combatre aquest malèfic sistema que els ha permès evolucionar i viure segons les necessitats que ells mateixos s'han creat, sense adonarse, i partint com sempre, de la contradicció més recalcitrant. Però... què seria la política (i la vida en general) sense la contradicció permanent? Res de res. En definitiva, la política és com la hipermodernitat, té dues lògiques: la de l'autonomia individual i la de la seva dependència.

L'única sortida que ens queda és posar límits als abusos ecològics, socials, financers... i regular aquesta enganxifosa hipermodernitat que ens ha tocat viure com un destí al qual no podem escapar. Posar en marxa els mecanismes que permetin recuperar el valor de l'harmonia davant de la dissonància i el desordre. L'ordre no ha d'ésser necessàriament reaccionari, ni discordant. Però això no vol dir, com alguns creuen, un retorn de la religiositat o de la cultura com a succedani sagrat, ja que el segle en què vivim és capitalista, tècnic, mediàtic, consumista i individualista. Ens tocarà rascar-nos el cap i pensar com parem tot això.

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)